

Sygn. akt III KO 6/20

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

po rozpoznaniu na posiedzeniu bez udziału stron w dniu 25 lutego 2020 r.

w sprawie J. K.

wniosku skazanego o wznowienie postępowania
prawomocnie zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 6 listopada 2018 r., sygn. akt II AKa (...),
utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w L.
z dnia 17 lipca 2018 r., sygn. akt IV K (...),
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 27 listopada 2019 r. skazany J. K. złożył do Sądu Okręgowego w L. „formalny wniosek o ponowne rozpoznanie sprawy o sygn. akt IV K (...)”. Stanowisko swoje motywował tym, że Prokuratura w czasie trwania procesu nie uzupełniła aktu oskarżenia dodatkowymi zarzutami, a wszczęła kolejne śledztwo opierając się na tych samych materiałach, co zebrane w przedmiotowej sprawie o sygn. akt IV K (...). W dniu 17 stycznia 2020 r. Sąd Okręgowy w L. przekazał to pismo do Sądu Najwyższego jako wniosek o wznowienie postępowania.

W dniu 27 stycznia 2020 r. J. K. uzupełnił swoje pismo dodatkowo wskazując, jakie jeszcze powody przemawiają za uwzględnieniem wniosku.

Podniósł, że obrońca działał wyłącznie na korzyść współoskarżonego, biegły psychiatra nie przeprowadził należycie badania psychiatrycznego, wyrok zapadł pod nieobecność skazanego, przy czym nie został poinformowany o jego treści, przez co został pozbawiony prawa do złożenia apelacji.

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Zgodnie z przepisem art. 545 § 3 k.p.k. sąd odmawia przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania bez wzywania strony do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku wynika jego oczywista bezzasadność. Co istotne i co należy wyraźnie podkreślić to fakt, że w trybie art. 545 § 3 k.p.k. sąd nie rozpoznaje merytorycznie wniosku i nie bada także jego zasadności pod kątem ewentualnych podstaw wznowienia. Natomiast wniosek taki podlega kontroli o charakterze *quasi* formalnym, pod kątem hipotetycznej możliwości wznowienia (*por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15, OSNKW 2016, z. 1, poz. 5*).

Odnosząc powyższe uwagi do realiów rozpoznawanej sprawy stwierdzić należy, że pismo skazanego J. K. nie zawiera argumentacji, która pozwoliłaby na ustalenie, że w sprawie miały miejsce jakiekolwiek okoliczności uzasadniające wznowienie postępowania ujęte w art. 540 § 1 - 3 k.p.k. Z analizy pisma zawierającego wniosek o wznowienie postępowania, jak również z treści kolejnego pisma wynika, że wniosek opiera się jedynie na zgłaszanych przez skazanego różnych nieprawidłowościach proceduralnych, powstałych – w jego odczuciu - w postępowaniu sądowym. Zgodnie z Kodeksem postępowania karnego, okolicznościami mogącymi skutkować wznowieniem postępowania są - skrótowo rzecz ujmując - wyłącznie: popełnienie przestępstwa w związku z postępowaniem, gdy istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia – jednak w tym przypadku przestępstwo to musi być stwierdzone prawomocnym wyrokiem sądu, a taka sytuacja nie miała miejsca w niniejszej sprawie; ujawnienie się w sprawie nowych faktów lub dowodów wskazujących na to, że skazany nie popełnił czynu albo jego czyn nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze. Zaistnienie żadnej z tych podstaw wznowieniowych nie zostało przez skazanego ani podniesione, ani uprawdopodobnione w złożonym przez niego wniosku.

Analiza akt sprawy wykazała, że skazany nie może obecnie podnosić, iż ujawniły się nowe fakty lub dowody wskazujące na jego niewinność, skoro przyznał się na rozprawie do popełnienia zarzucanych mu czynów (k. 1344). Treść złożonej do sprawy opinii sądowo-psychiatrycznej dotyczącej J. K. dowodzi, że została w sposób należyty i rzetelny sporządzona (k. 1322 - 1327), a Sąd podzielił jej wywody. Interesy skazanego reprezentował na rozprawie obrońca z urzędu, który w czasie ostatniego terminu rozprawy w sposób rzetelny wykonywał swe obowiązki i wygłosił mowę końcową (k. 1458 - 1460). Obrońca złożył także w imieniu skazanego apelację, której treść nie wskazuje wcale na to, by „reprezentował on jedynie interesy współoskarżonego” (k. 1505), jak obecnie podnosi wnioskodawca.

Reasumując podkreślić należy, że w sprawie o wznowienie postępowania nie dokonuje się na nowo oceny zebranych w toku procesu dowodów i poprawności przyjętych w oparciu o nie ustaleń faktycznych będących podstawą prawomocnego wyroku. Nie ocenia się w tym postępowaniu poprawności przeprowadzonego postępowania sądowego pod kątem wystąpienia względnych przesłanek odwoławczych z art. 438 k.p.k. Nie bada się również oceny zasadności orzeczeń proceduralnych w sprawie sądów, tak jak to się czyni w ramach kontroli instancyjnej. Sąd w ramach postępowania wznowieniowego jest uprawniony zbadać tylko to, czy ujawniły się nowe fakty lub dowody, wykazujące znaczne prawdopodobieństwo błędności wyroku skazującego, nie może natomiast czynić ustaleń faktycznych na podstawie tych dowodów.

Wszystkie te okoliczności oceniane w kontekście art. 545 § 3 k.p.k. przesądzają o oczywistej bezzasadności złożonego przez J. K. wniosku o wznowienie postępowania. Tak sformułowane pismo skazanego nie może więc stanowić również podstawy do wyznaczenia obrońcy z urzędu w celu sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania. Należy jednak zauważyć, iż złożenie wniosku o wznowienie postępowania na korzyść skazanego nie jest ograniczone żadnym terminem, zatem może on to uczynić po zebraniu odpowiednich środków i zleceniu sporządzenia wniosku ustanowionemu przez siebie adwokatowi lub radcy prawnemu, o ile obrońca uzna, że powody do wznowienia rzeczywiście zachodzą.

W tych okolicznościach Sąd Najwyższy postanowił, jak na wstępie.

